

Въ тоя мигъ издрънка телефонътъ. Славъ взе слушалката.

— Ало!

Лицето му просия. Той се облегна на стола, кръстоса крака и смигна на работника, който чакаше.

— Добъръ день, господинъ Здравевъ. Моля! Уводната статия! Точно за момента!

Той съобщи заглавието и заговори съ водопадъ отъ думи. Господинътъ отсреща имаше другъ проектъ. Славъ се защитаваеше. Най-после започна да моли:

— Но вие ми съобщавате много късно. Свързахме вестника.

Срещниятъ бѣше неумолимъ. Редакторътъ отговори за последенъ пжтъ съ кратко „да“ и затвори телефона.

— Да се извади уводната и да се запази за утре. Следъ малко ще дамъ друга.

Работникътъ погледна очуденъ. Редакторътъ му подаде страницата и безъ да му обръща повече внимание, взе листове и започна да пише. Заглавие: „Необходимостта отъ смѣната на кабинета“. И следъ това:

„Страната ни изживѣ тежко изпитание. Шепя подкупени бездѣлници повѣрваха, че могатъ да поведатъ нашия селски народъ въ една чужда за нашитѣ условия класова борба. Тоя народъ показва колко сж наивни били надеждитѣ имъ. Тѣ получиха съкрушителенъ ударъ точно отдето не чакаха. Последнитѣ събития сж потушени отъ народа, който